

nie co najmniej 15 dni — nie pobiera się ryczałtu za pełny okres trwania przerwy w wysokości 1/30 miesięcznej raty ryczałtu za każdy dzień przerwy. Warunkiem zastosowania tego przepisu jest zgłoszenie przerwy przez podatnika w terminie siedmiu dni po dniu powstania okoliczności powodujących przerwę.

4. W razie rozpoczęcia w ciągu roku podatkowego wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi, obowiązek zapłacenia pełnej ustalonej kwoty ryczałtu powstaje poczynając od miesiąca, w którym rozpoczęto wykonywanie świadczeń.

5. W razie zaprzestania w ciągu roku wykonywania świadczeń podlegających ryczałtowi, zgłoszonego w trybie przewidzianym w przepisach o postępowaniu podatkowym, nie pobiera się ryczałtu za czas od miesiąca następującego po zaprzestaniu wykonywania świadczeń.

§ 12. Podatnicy opłacający ryczałt obowiązani są zawiadomić organ finansowy w terminie siedmiu dni o zmianach, jakie powstały w stosunku do stanu faktycznego podanego we wniosku:

- 1) które uzasadniają powstanie obowiązku podatkowego na zasadach ogólnych;
- 2) które nie powodują następstw określonych w pkt 1, lecz mają wpływ na wysokość ryczałtu, mianowicie o zmianach w stanie zatrudnienia, o zmianach miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianach rodzaju wykonywanych świadczeń.

§ 13. 1. Podatnicy opłacający ryczałt na zasadach niniejszego rozporządzenia zostaną wyłączeni z grupy osób opłacających ryczałt i opłacać będą podatek obrotowy i podatek dochodowy na zasadach ogólnych na podstawie decyzji właściwego organu finansowego:

- 1) za część roku podatkowego — w razie zawiadomienia o utracie warunków do opłacania ryczałtu z wyjątkiem warunku, o którym mowa w pkt 2 lit. c); w tych przypadkach wyłączenie obejmuje część roku podatkowego, poczynając od miesiąca następującego po powstaniu wymienionych okoliczności;
- 2) za cały rok podatkowy — w razie:

- a) stwierdzenia przez organ finansowy istotnej niezgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku (§ 6) lub zawiadomieniu (§ 12) bądź stwierdzenia, że podatnik nie przestrzega przepisów w zakresie wydawania i przechowywania rachunków (§ 5),
- b) niezawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do opłacania ryczałtu,
- c) przekroczenia granicy obrotu określonej w § 2 ust. 1 pkt 2 i zawiadomienia o tym organu finansowego.

2. Organ finansowy orzeka o wyłączeniu z ryczałtu na podstawie materiału dowodowego po zasięgnięciu opinii komisji podatkowej działającej przy udziale przedstawiciela właściwego zreszenia przemysłu, handlu lub usług.

3. W razie wyłączenia podatnika z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek za część roku podatkowego (ust. 1 pkt 1) za podstawę do ustalenia podatku dochodowego za

okres nie objęty ryczałtem przyjmuje się dochód osiągnięty w tym okresie i stosuje się do niego stopę podatku odpowiadającą dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym.

4. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 lit. a) i b) wyłączenie z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek i opłacanie podatku obrotowego i podatku dochodowego na zasadach ogólnych następuje niezależnie od ciąży na podatniku odpowiedzialności na podstawie przepisów prawa karnego skarbowego.

5. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 2 kwoty wpłacone tytułem ryczałtowanego podatku zalicza się na podatek dochodowy za dany rok podatkowy, nadwyżkę zaś na podatek obrotowy.

6. W razie wyłączenia z grupy osób opłacających ryczałtowany podatek (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c) obowiązek założenia właściwych ksiąg powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po doręczeniu decyzji o wyłączeniu z ryczałtu.

§ 14. 1. Zmiana wysokości ryczałtu następuje w trybie przewidzianym w § 13 ust. 2:

- 1) w razie zawiadomienia o zmianie w stanie zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń oraz o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń — poczynając od miesiąca, w którym miały miejsce okoliczności uzasadniające zmianę,
- 2) w razie niezawiadomienia o zwiększeniu stanu zatrudnienia, o zmianie miejsca wykonywania świadczeń lub o zmianie rodzaju wykonywanych świadczeń, powodujących wyższą opłatę — za cały rok podatkowy.

2. Orzeczenie zmieniające wysokość ryczałtu powinno zawierać datę, od której następuje zmiana.

3. Jeżeli w następstwie zmian, o których mowa w ust. 1, należałoby obniżyć wysokość ryczałtu, organ finansowy ogranicza tymczasowo pobór miesięcznych rat ryczałtu o kwotę, o jaką należałoby ograniczyć ryczałt, a po zakończeniu roku podatkowego wydaje decyzję zmieniającą wysokość ryczałtu, biorąc pod uwagę całoroczną działalność podatnika.

4. Od decyzji zmieniającej wysokość ryczałtu podatnik może w terminie określonym w § 10 złożyć odwołanie lub zrzec się ryczałtu.

§ 15. W zakresie przesuwania i przywracania terminów przewidzianych w rozporządzeniu mają zastosowanie przepisy art. 65 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506, z 1953 r. Nr 9, poz. 27 i z 1956 r. Nr 55, poz. 252).

§ 16. Na wniosek podatników wykonujących świadczenia w zakresie transportu (§ 1 pkt 4), zgłoszony w terminie dwutygodniowym od dnia ogłoszenia rozporządzenia, ryczałt może im być ustalony za 1956 r.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 31 grudnia 1956 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 22 sierpnia 1947 r. o właściwości władz przemysłowych oraz o trybie i warunkach udzielania zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i budowlanych i na zawodowe wykonywanie poszczególnych

czynności handlowych (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 366) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. o właściwości władz przemysłowych oraz o trybie i warunkach udzielania zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. z 1947 r. Nr 57, poz. 311, z 1953 r. Nr 7, poz. 19 i Nr 13, poz. 53 oraz z 1954 r. Nr 18, poz. 70) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie na prowadzenie handlu w zakresie branży spożywczej, warzywniczo-owocarskiej i kwaciarskiej upoważnia do zakupywania od producentów rolnych na targowiskach produktów wymienionych w zezwoleniu na obszarze województwa, w którym ma siedzibę przedsiębiorstwo, a gdy przedsiębiorstwo ma siedzibę w m. st. Warszawie oraz m. Łodzi — odpowiednio również na terenie tych województw. Upoważnienie do zakupywania tych produktów może być rozszerzone przez Ministra Handlu Wewnętrznego na teren innych województw (zezwolenia rozszerzone).”;

2) § 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakupu, o którym mowa w ust. 2, może dokonywać posiadacz zezwolenia osobiście, jego współmałżonek lub agent, mający wydane przez prezydium właściwej rady narodowej zezwolenie na zakup produktów rolnych na rzecz innych osób prowadzących przedsiębiorstwa handlowe.”;

3) § 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Podanie o wydanie zezwolenia rozszerzonego (§ 6 ust. 2) powinno być wniesione do prezydium rady narodowej, które udzieliło zezwolenia. Prezydium to prześle niezwłocznie podanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi), które przekazuje podanie za swoją opinią Ministrowi Handlu Wewnętrznego.”;

4) § 11 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) prezydium wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi) po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Zrzeszeń Prywatnego Handlu i Usług — w sprawach przedsiębiorstw, których przedmiot działania stanowi handel hurtowy, a Minister Handlu Zagranicznego — w sprawach przedsiębiorstw, których przedmiot działania stanowi handel z zagranicą.”;

5) § 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Handlu Wewnętrznego może w zakresie swojej właściwości zastrzec sobie w drodze zarządzenia udzielanie zezwoleń i wydawanie decyzji co do niektórych rodzajów przedsiębiorstw handlowych”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: *M. Minor*

Minister Handlu Zagranicznego: w z. *Cz. Bajera*

10

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 14 grudnia 1956 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia o włączeniu niedokrwiistości zakaźnej koni do chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie art. 29 lit. a), art. 109 i art. 112 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245 i z 1948 r. Nr 49, poz. 373) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 września 1934 r. o włączeniu niedokrwiistości zakaźnej koni do chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby (Dz. U. Nr 91, poz. 824) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) może zarządzić zabicie koni, u których została stwierdzona niedokrwiistość zakaźna, jak również koni podejrzanych o tę chorobę.

2. Minister Rolnictwa może zarządzić zabicie koni podejrzanych o zarażenie się niedokrwiistością zakaźną”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. *L. Rzendowski*